

През морето.

на Дика.

Днев от самото ранно утро див.

Максва явил и спящето се нео-
бикновено ситно в кубинит
ди себе се отразява в ме-
ше лагуна на морето. Ето защо
и морето се сине и обича до
повърхностима си като сребро,
веригите и надметно. Небави-
итъ вълни се гонят една друга
към брега, весело играят и шум-
но а разговарят - викаги, вѣ-
ки див така весело се шегу-
ватъ ит.

Две бѣли зайки: Голѣма и мал-
ка, седятъ на брега и спорят:

— Необходимо ми е да пре-
летя морето! - говори го-голѣ-
маята. - Треба да иреленя, как-
воето и ще да сиотке. Исканъ
да кауца на високата скала
на оне брега на морето. Карватъ
се оттам се открива такава
редка, карватъ няма край тоя
брега на морето. И, карватъ,
който ледитъ полетъ вата-
тукъ, тукотъ вѣре казадъ не
поме да се върне. Значи ирел-
ен да се реленя на едно отъ
дѣтѣ: или тукъ, или тамъ. А
азъ искамъ - тамъ!

— И азъ стю-тамъ! - отврътѣ
малката.

— Не, - итѣ не оситаленя тукъ!

— Защо, - и мене ми се иска
да ниитѣ отъ себе иреленя море-
то и да ~~кауца~~ ~~ка~~ ~~птал~~
скала, на която и итѣ! Нима
азъ не отъ зайки, както итѣ!

— Ма какво отъ това, го итѣ?

Голѣма завладя го-голѣмата
зайка и итѣ сурдинъ разиври
криве:

— Неца итѣ, последни само
кривитѣ си. Нима итѣ си дѣтѣ-
то итѣ, за да иреленя итѣ